

Ὁ Βελτίσσεφ ἐσίγα καὶ ἐθεώρει αὐτὴν δι' ἀδιαφόρου καὶ πῶς ἐνδοιάζοντος βλέμματος.

— Εἶσαι ἐλεύθερος τώρα, φίλε μου. . . Πόσο χαίρομαι δι' αὐτό! Σὲ συγχαίρω ἀπὸ ὅλη μου τὴν καρδιά! . . . Δὲν ἔπαυσα νὰ προσεύχωμαι διὰ σένα, ἔλεγεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα καθήσασα παραπλευρῶς καὶ πλησιάσασα τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ χεῖλη της, ἡσπάζθη αὐτὸν διὰ τρυφεροῦ καὶ παρατεταμένου φιλήματος, εἰς τὸ ὅποιον ἄλλως τε ὁ Βελτίσσεφ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην σκιὰν μητρικῆς στοργῆς ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ.

Κατὰ βάθος ἡσθάνετο βδελυγμίαν, ἀλλ' ἀντεῖχε πρὸς τὸ παρὸν καὶ ὑποκριθεὶς τὸν εὐγενῆ οὐδὲν τῶν ἐνδομύχων αἰσθημάτων του ἐξέφρασεν.

— Ἀφότου ἀσθένησε ἡ Λιουδμίλα, ἐγὼ μένω ἐδῶ, μαζὺ της, ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, θωπεύουσα ἐλαφρῶς τὴν κόμην του. Ἐπρεπε νὰ τὴν κυττάξω ἐγώ, γιὰτὶ ποῖός ἄλλος ἀπὸ τὴ μάνα ἔμπορεῖ καλλίτερα νὰ τὴν κυττάξῃ; . . . Καὶ τίποτε, δόξα σ' ὁ Θεὸς δὲν ἔπαθα· δὲν ἐκόλλησα! . . . Ἀλλὰ τί φοβερὴ ἔβλογιά! πῶς παραμορφώθηκε, ἡ κακομοίρα! . . . Πέ μου τώρα καθαρά: πῶς τὴν βρῖσκεῖς; συχαμένη, αἶ; Φαντάζομαι πόσο βαρὺ εἶνε νὰ τὴν ἀγαπᾷς μὲ τέτοια ἀσχημάτῃα ποῦ τὴν ἔχει! . . . Ὁ καὶμένος ὁ Πλάτων μου! . . . Ἀλλὰ ἐγώ — ὅσο ἔμπορῶ — θὰ προσπαθῶ, ἂν τὸ ἐπιθυμῇς, νὰ σὲ παρηγορήσω ὅπως ὅπως. . . ἔστω καὶ μὲ τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας μου! . . . Πέ μου, θέλεις νὰ μένω ἐδῶ μαζὺ σας; . . . ἐγὼ νομίζω ὅτι γι' αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ κατὶ τι.

— Πηγαίνει' ἀπ' ἐδῶ . . . ἀφήσετέ με! μετὰ βδελυγμίας εἶπεν ἐν τέλει ὁ Βελτίσσεφ, ἀποκλίνων τὴν κεφαλὴν ἐν ἀποφύγῃ τὴν εἰδεχθῆ θωπεῖαν της, πηγαίνετε εἰς τὴν Λιουδμήαν, πηγαίνετε ὅπου θέλετε — σὰς καθικετεύω νὰ μὲ ἀφίσετε ἡσυχον!

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ καθίσματος. Ἐπὶ στιγμὴν εὐρέθη ἐν ἀμνηχανίᾳ, ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου τοιαύτης ὑποδοχῆς, ἀλλ' ἀκολούθως τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἀνέλαβεν εὐμενές, θελκτικὸν καὶ μαντευτικὸν μειδίαμα.

— Ἀ, καταλαμβάνω, φίλε μου, εἶπε μετὰ ἡπίας συμπαθείας καὶ στοναχῆς, καταλαμβάνω, εἴσθε τώρα τὸσον ταραγμένος, τὸσον κουρασμένος. . . Ὀλαὶς αὐταῖς αἱ ἐντυπώσεις. . . ἔχετε ἀνάγκην νὰ ξεκουρασθῆτε, νὰ ἡσυχάσετε. . . δὲν θὰ σὰς ταραξῶ. . . αὐτά, ἔχομε καιρὸ νὰ τὰ ποῦμε καὶ ὑστερώτερα. . . Χαῖρε, ἀγγελέ μου! Καὶ κινήσασα τὴν χεῖρα πρὸς ἀποχαριετισμὸν ἢ πρῶν ὀρχηστρὶς ἐξήλθεν ἀκροποδητὶ καὶ ὡς ἐπὶ ἐλατηρίων βαδίζουσα ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου.

— Θεέ μου! . . . Μόνον αὐτὸ μὰς ἔλειπεν ἀκόμα εἰς ἐπίμετρον! μετ' ἀδημονίας καὶ πικρίας ἀνεφώνησεν ὁ Βελτίσσεφ, ἐγερθεὶς ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ συνθλίβων τοὺς δακτύλους του.

ΙΓ'

Εἰς νῆαν ὁδόν.

Τὴν Εἰρήνην ἐν ἀγοραίᾳ ἀμάξῃ μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν της, ἔνθα ὁ γέρον Δαμιανός, ἐπιστρέψας μετ' αὐτῆς, ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἀμέσως δὲ μετεκατέσκατο ἱατρὸν, ὅστις εὗρεν αὐτὴν ἐν ἀτονίᾳ, ὡς φυσικὴν συνέπειαν τῆς λιποθυμίας, διώρισε κατευναστικὸν τι φάρμακον, διέταξεν αὐτὴν νὰ κατακλιθῇ, ν' ἀποφύγῃ πάσῃ σύγχυσιν, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας ἔσεται ἐντελῶς ὑγιής.

Ἡ πρόρρησις τοῦ ἀσκληπιάδου ἐπληρώθη. Πράγματι, τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ Εἰρήνη ἡσθάνετο καλλίστα. Ἡ ὑγιεία αὐτῆς ἐπανήλθεν, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ, ἡ ψυχικὴ ἡρεμία καὶ γαλήνη. Καὶ ἡ καρδιά καὶ ἡ συνειδήσις μετ' ἐπιμονῆς ἐξηκολούθουν ἀπαιτοῦσαι μεγάλην τινα ἐξιλαστήριον θυσίαν.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ ζήτημα περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως αὐτῆς ἔμεινεν εἰς τὸ δικαστήριον ἄνευ ἀπαντήσεως ἐκ μέρους τῶν ὀρκωτῶν, οὐδεὶς δ' ἐκ τῶν συγγενῶν τῆς Εἰρήνης ἐζήτησε νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του, ἀφῆθησαν αὐτῇ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα πρὸς ὄφελός της. Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της, ἔγραψεν αὐτῇ ἐπιστολὴν πρὸς θετὸν της τινά, παρακαλοῦσα νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν διὰ λίαν σοβαρὰν τινα ὑπόθεσιν. Ὁ γέρον θεὸς ἐνεφανίσθη.

— Πρῶτον πάντων, εἶπεν αὐτῇ ἡ Εἰρήνη, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ με νομίζετε παράφρονα. Τοῦτο ἦτο οὐδὲν πλέον ἢ ἐπιτυχὲς δικηγορικὸν στρατήγημα. Διὰ νὰ φανῇ ἄθως ὁ Πλάτων Βελτίσσεφ, ἐδέησε νὰ μὲ κάμουν ἐμὲ τρελλήν, ἄλλην διέξοδον δὲν εἶχεν, ἀλλ' ὡς βλέπετε, οἱ ἔνορκοι τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ ἀρῆκαν ἄνευ ἀπαντήσεως. Γνωρίζετε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ βεβαίως θὰ ἀνεγνώσατε τὰ στενογραφημένα πρακτικὰ καὶ τὸν τελευταῖον λόγον μου, ἐπομένως εἶναι περιττὸν νὰ σὰς δώσω ἐξηγήσεις περὶ τῆς ἡθικῆς καταστάσεώς μου.

— Πρέπει νὰ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ θεὸς ἀνσπῶν τοὺς ὤμους, ὅτι, πρὸς τὸ παρὸν, ἔχω ἐνώπιόν μου μίαν ἐχέφρονα γυναῖκα.

— Δοιπὸν, ἐλπίζω ὅτι πάντοτε θὰ ἤμῃ ἡ ἰδίᾳ! ὁλιβερῶς ἐμειδίασεν ἡ Εἰρήνη. Θέλω νὰ σὰς γνωστοποιήσω τὴν ἀπόφασίν μου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιουσίαν μου, ἐξηκολούθησεν αὐτῇ, καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήσετε εἰς μίαν ὑπόθεσιν· εἰς τὸ δικαστήριον ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ Βελτίσσεφ ἔχει ἀποδεῖξιν διὰ 250 χιλιάδας ρούβλια, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκεν ὁ μακαρίτης σύζυγός μου, καὶ τὴν ταυτότητα τῆς ὁποίας ἀνεγνώρισα, ὥστε ἐγώ, ὡς κληρονόμος, ὀφείλω πρὸ παντός νὰ ἐξοφλήσω τὴν ἀπόδειξιν ταύτην.

— Ἀλλ' εἰς τοῦτο πρέπει νὰ κάμῃ ἡ καὶνος πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἀντέταξεν ὁ θεός· ἐπειδὴ ὅμως ὁ κύριος Βελτίσσεφ δὲν σὰς τὰ ζητεῖ, καὶ ἔπειτα. . . τίς οἶδε,

ἴσως ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶνε ἀμφισβητήσιμος καὶ ὑποπτος. . .

— Ὅχι, ὄχι! μετ' ἀποφάσεως διέκοψεν αὐτὸν ἡ Εἰρήνη· ἂν δὲν τὰ ζητεῖ τώρα, θὰ τὰ ζητήσῃ αὐρίον, κ' ἐγὼ δὲν θέλω διενέξῃς! Πρέπει ἐγὼ νὰ τὸν προειδοποιήσω περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν χρημάτων, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον εἰς πᾶσαν περίπτωσιν καὶ εἰς τὰ δικαστήρια ἂν καταφύγῃ, ἀφεύκτως θὰ κερδήσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ἐπεθύμουν νὰ γείνη τοῦτο ἄνευ βραδύτητος. Διὰ τοῦτο λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τῷ ἐξοφλήσετε διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ, τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς ἐπιστρέψῃ.

Ὁ θεὸς ἀπήντησε διὰ κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ἀκολούθως ἡ δευτέρα θέλησίς μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Εἰρήνη, νὰ ἀνταμειφθῇ ὁ Δαμιανός καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ ἀνθρωποὶ μας, οἵτινες ὑπηρετήσαν ἐμὲ καὶ τὸν μακαρίτην. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὀρίζω δέκα χιλιάδας. Ἐκτὸς τούτων, μοὶ ἀπομένουσιν ἀκόμη 40 χιλιάδες. . . Σεῖς εἴσθε ἀνθρωπος οἰκογενειάρχης καὶ ἄνευ περιουσίας, ἔχετε τέκνα, ἐγὼ δὲ τίποτε. . . εἴσθε δὲ σχεδὸν ὁ μόνος καὶ ὁ πλησιέστερος συγγενής μου. . . Διὰ τοῦτο σὰς παρακαλῶ νὰ θεωρῆτε αὐτὰς τὰς 40 χιλιάδας, καθὼς καὶ αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὡς ἰδίαν ιδιοκτησίαν σας. . . Ἄν δὲν χρησιμεύσουν εἰς ὑμᾶς, θὰ χρησιμεύσουν εἰς τὰ τέκνα σας προτόντος τοῦ χρόνου, ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐμὲ, τίποτε δὲν μοὶ χρειάζεται! Γνωρίζω τί ὀφείλω ἤδη νὰ πράξω καὶ ἔχω διὰ τοῦτο σταθερὰν ἀπόφασιν! . . .

Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡ Εἰρήνη, διενειμὲν ἀμέσως ἅπασαν τὴν ὑπὸ τοῦ συζύγου της κληρονομηθεῖσαν περιουσίαν. Οὐδὲν ἀπολύτως ἡθικὸν δικαίωμα παρεδέχθη, ὅπως καρπωθῇ, ἔστω καὶ ἐν καπίκιον ἐκ τῆς περιουσίας ταύτης πρὸς ἴδιον ὄφελος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

SABIE DE MONTEPIEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἄμεσος;
— Ὅχι, ὁ ὑποκόμης ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἀποτείνῃ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἀνέφερα εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

— Ποῦ ἔπεσε;

— Ἐδῶ.

— Κατὰ δυστυχίαν σας, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς εἰρωνικῶς, ἡ ἀμμος τοῦ διαδρόμου δὲν φυλάττει τόσῳ πολὺ τὰ ἔχνη τοῦ αἵματος, ὅσῳ ἡ δρύϊνος σάνις.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης μετὰ φωνῆς, ἀσθενοῦς τὸ πρῶτον καὶ σχεδὸν ἀδιακρίτου, ἀλλ' ἥτις δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ ἡχηρά, ὡς ἡ τῆς παράφρονος ἀπελ-

πισίας, ἔχετε δίκαιον! . . . ἀπωλέσθην! . . . Ὁ Θεὸς μὲ ἐγκατέλιπεν! . . . δὲ ἀλήθεια, ἐξερχομένη τοῦ στόματός μου, μεταβάλλεται εἰς ψεῦδος! . . . Ποῖος λοιπὸν θὰ μοὶ δώσῃ τοὺς λόγους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι συγκινοῦσι καὶ πείθουσι; . . . Ποῖος θὰ μοὶ δείξῃ τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας καὶ τῆς συνειδήσεως τῶν δικαστῶν; Ποῖος θὰ μὲ βοηθήσῃ; . . . Ποῖος θὰ μὲ υπερασπίσῃ; . . . Ποῖος θὰ μὲ σώσῃ; . . . Θεέ μου! ἐξηκολούθησε γονυπετήσας ἐν υπερτάτῃ θλίψει. Θεέ παντοδύναμε καὶ ἀγαθέ! . . . λάβε οἶκτον δι' ἐμέ! . . . ὁ πῆρξας ἔνοχος. . . ἐπληξά διὰ τοῦ ξίφους. . . καὶ διὰ τοῦ ξίφους πρέπει νὰ ἀποθάνω. . . ἀλλ' ἄς μὲ πλήξῃ τὸ ἰδικόν σου ξίφος, Θεέ μου, καὶ ὅχι τὸ τῆς ἀπατημένης δικαιοσύνης! . . . Ἄν ἦναι ἀνάγκη θαύματος, κάμει τὸ θαῦμα τοῦτο, Ὑψίστε Θεέ, καὶ ἔπειτα λάβε τὴν ζωὴν μου. Θὰ ἀποθάνω εὐχαριστημένος καὶ εὐγνώμων, ἀρκεῖ νὰ ζήσῃ ἡ τιμὴ μου! . . . Σὲ ἐπικαλοῦμαι, μέγιστε Θεέ! ἐπικαλοῦμαι δὲ καὶ ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἔχουσα τὸ αἷμα. Ἄς ἐγερθῇ καὶ ἄς εἰπῇ εἰς τοὺς κατηγόρους μου, διότι μόνος αὐτὸς δύναται νὰ τὸ εἰπῇ, ὅτι τὸ αἷμα αὐτοῦ ἔχουσε χεῖρ ἔντιμος. Ἐξέλθε τοῦ τάφου σου, Ἀρμάνδε Βιλλεδιού! . . . ἔξελθε τοῦ τάφου σου καὶ βοήθησόν με! . . .

Δύο τρέμουναι χεῖρες ἐτέθησαν, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐπὶ τοῦ κεκλιμένου μετώπου τοῦ γέροντος, καὶ φωνή, ἥτις δὲν ἐφάνετο ἀνθρωπίνη, εἶπε:

— Μὲ προσκαλεῖτε, κόμη Δεβεζαί . . . Ἰδοὺ ἐγώ.

Ὁ κόμης, πάντοτε γονυπετής, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἔρρηξεν ὀξεῖαν κραυγὴν καὶ ἐψιθύρισε:

— Ποῖος εἶσθε;

Ὁ ρακενδύτης γέρων, ὁ ἄκακος, διότι ἦτο ἐκεῖνος, ἀπήντησεν:

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

Ὁ κόμης Δεβεζαί ἐκλονίσθη ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐποίησε νεῦμα εἰς τοὺς χωροφύλακας, οἵτινες εἶχον ἤδη πλησιάζῃ. Ἐδείξεν αὐτοῖς τὸν εἰπόντα: Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού γέροντα, καὶ εἶπε:

— Συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἀνθρωπὸν! . . . Δεχθεὶς μέρος εἰς τὴν ἀτιμον ταύτην κωμῶδιαν, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐδέχετο τὴν ἀλληλεγγύην τοῦ κακουργήματος.

Οἱ χωροφύλακες ἔσπευσαν νὰ συλλάβωσι καὶ νὰ δεσμεύσωσι τὸν γέροντα, ὅστις οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐποίησεν ἀντίστασιν. Τὸ βλέμμα του εἶχεν ἀναλάβῃ τὸ ἀτενὲς αὐτοῦ, καὶ τὸ ὥχρον πρόσωπόν του δὲν ἐξέφραζεν ἄλλο ἢ ἡρεμὸν ἡλιθιότητα.

— Ὁ ἄφρων, ἐψιθύρισε ὁ ἀνακριτής, ἄγνοεῖ καὶ αὐτὸ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε! . . . Ἀλλὰ τόσον τὸ καλλιτερον . . . τοῦτο θὰ καταστήσῃ μᾶλλον ἐνδιαφέρονσαν τὴν δίκην.

— Ἐγέρθητε, κύριε, εἶπε τότε ὁ εἰσαγγελεὺς πρὸς τὸν κύριον Δεβεζαί, τὸ τέχνασμα ὅσας ἀπέτυχεν.

Ἀλλ' ὁ κόμης δὲν ἠγέρθη.

Ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ ταύτῃ ἀκνησίᾳ, ὁ εἰσαγγελεὺς διέταξε τοὺς χωροφύλακας νὰ ἐγείρῳσιν αὐτόν· ἀλλ' εἶδε μετὰ φρίκης ὅτι τὸ πρόσωπόν του παρουσίαζε πάντα τὰ συμπτώματα τῆς κεραυνόβουλο ἀποπληξίας.

— Μὴ ἐγένετο θῦμα τῆς ἀπάτης, τὴν ὁποίαν παρεσκεύασε — ἐσκέφθη ὁ εἰσαγγελεὺς. Ὅ,τι συμβαίνει εἶναι παράδοξον.

Ἐν τούτοις, ὁ καιρὸς ἐπέτρεπε. Ὁ σφυγμὸς τοῦ κόμητος ἤκούετο ἀσθενῶς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ὁ θάνατος ἠδύνατο νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Ὁ κύριος Πεσοελιέρ εἶχε κατὰ τύχην ἱατρικὰς τινὰς γνώσεις. Διὰ μαχαίριδιον ἐπληξεν τὴν ἐξοιδημένην φλέβα τοῦ κόμητος. Κατ' ἀρχὰς σταγόνες τινὲς αἵματος μόνον ἐφάνησαν. Εἶτα ἔρρευσε κατὰ μῆκος τοῦ βραχίονος αἷμα μαῦρον καὶ πηκτόν, ὅπερ ὅμως μετὰ τινα δευτερόλεπτα ἀνέβλυσε βιαίως.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἐσώθη — τοῦλάχιστον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην — διότι ἀμέσως ἔδωκε βέβαια σημεῖα ζωῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠνεώχθησαν καὶ τὰ χεῖλη ἐκινήθησαν. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἦτο ἐσθεσμένον καὶ οὐδεὶς ἤχος ἐξῆλθε τῶν χειλέων του.

Ὁ νοῦς τοῦ γέροντος εἶχε ναρκῶθῃ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔδωσε τὸν βραχίονα τοῦ κόμητος, ὡς ἠδυνήθη κάλλιον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἀμαξάν, διέταξε τὸν γραμματέα νὰ τὸν φέρῃ ἐκεῖ· οὗτος δ' ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν. Τότε ἐτοποθέτησαν τὸν κύριον Δεβεζαί ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων προσκεφαλαίων. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ κατάστασις αὐτοῦ καθίστα περιττὴν τὴν παρουσίαν τῶν δύο χωροφυλάκων ὁ εἰσαγγελεὺς διέταξε τοὺς δύο νὰ εὐρῶσιν ἀμάξιον καὶ νὰ μεταφέρωσιν εἰς τοῦρ τὸν ἡλίθιον γέροντα.

Καθ' ὁδόν, οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ νόμου πολλὰ εἶπον περὶ τοῦ συμβάντος, οὐδεμία ὅμως τῶν ὑποθέσεων τῶν προσήγγισεν εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Μόλις ὁ κόμης Δεβεζαί ἐπανεφέρθη εἰς τὴν εἰρηκτὴν του, ὁ εἰσαγγελεὺς προσεκάλεσεν ἱατρόν. Οὗτος ἐπεδοκίμασε τὴν φλεβοτομίαν, εἰς ἣν, προσέθετο, ὁ γέρων ὤφειλε βεβαίως τὴν ζωὴν.

Διεκήρυξεν ὅτι ἡ γλῶσσα καὶ αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις τοῦ κόμητος ἦσαν ἐν παραλυσίᾳ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ, ἂν αὕτη θὰ ἔπαυε ταχέως, ὅπερ ὅμως δὲν ἐθεώρει καὶ ἀδύνατον.

Μετὰ δύο ὥρας, ἀμάξιον συρόμενον ὑπὸ κατίσχνου ἱππαρίου, ἔφερεν εἰς τὴν φυλακὴν τὸν γέροντα ἀλήτην, ὅστις τὴν ἐπιούσαν ἔμελλε νὰ ὑποβληθῇ εἰς πρώτην ἀνάκρισιν.

ΜΘ'

Νεκρὸς εἴκοσι χρονῶν
Βγαίνει μέσ' ἀπὸ τὸ μνήμα;

(Ρακίνας, Ἀθάλια).

Δὲν ἀπατῶμεθα περὶ τοῦ ἀπιθάνου τοῦ παραδόξου γεγονότος, ἐφ' οὗ βασίζεται ἡ λύσις τῆς ἡμετέρας ἱστορίας.

Ἀλλ' ὅσον ἀπιθάνον καὶ ἂν φαίνεται τὸ γεγονός τοῦτο, εἶναι, οὐ μόνον δυνατόν, ἀλλὰ καὶ ἀληθές.

Ἐχομεν τὰς ἀποδείξεις.

Τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1839, ἡ μᾶλλον διαδεδομένη τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, οἱ Καιροί, ἀφιέρου μίαν καὶ ἡμίσειαν στήλην τῶν διαφόρων τῆς εἰς τὴν ἀφήγησιν δραματικωτάτης καὶ οἰκτρᾶς δικαστικῆς πλάνης, ἥτις ἔληξεν ἀπαράλλακτως, ὡς ἡμεῖς διηγούμεθα.

Τὴν ἐπιούσαν, τὴν ἀφήγησιν τῶν Καιρῶν ἀνεδημοσίευσαν ὁ Ἡμερήσιος Ταχυδρόμος καὶ τὰ Ἡμερήσια Χρονικά... ἴσως δὲ καὶ ἄλλαι ἐφημερίδες.

Τὰς ἐφημερίδας ταύτας ἔχομεν καὶ δυνάμεθα νὰ ἐπιδείξωμεν εἰς πάντα ἀπιστοῦντα.

Μετὰ τὴν δῆλωσιν ταύτην, ἐξακολουθοῦμεν τὴν ἡμετέραν διήγησιν.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ εἰσαγγελεὺς ἠθέλησε νὰ παραστῇ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ ἀλήτου, ἥτις ὑπῆρξε λίαν παράδοξος.

Κατ' ἀρχὰς, ὁ ρακενδύτης γέρων ἐφάνετο ὡς καὶ τὴν προτεραίαν κωφάλαος. Εἰς οὐδεμίαν τῶν εἰς αὐτὸν ἀποτετινόμενων ἐρωτήσεων ἀπήντα. Οὐδεμία ἀκτὶς νοημοσύνης ἐφάνετο ἐν τῷ βλέμματί του. Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ οὐδὲ κἂν ἐκπληξιν ἐξεδήλου.

Ὁ ἀνακριτής καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ πέμψωσι τὸν γέροντα εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἢ εἰς τὸ πτωχοκομεῖον· ἀλλὰ, πρὶν ἢ διαταξῶσι τοῦτο, ὁ ἀνακριτής ἠθέλησε νὰ κάμῃ τελευταίαν τινα ἀπόπειραν καὶ εἶπε:

— Διατί χθές, ὅτε ὁ κόμης Δεβεζαί ἀνέκραξε: Ποῖος εἶσθε; . . . ἀπηντήσατε: Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού!

Τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα Δεβεζαί καὶ Βιλλεδιού ἐπήνεγκον ἐπὶ τοῦ ἡλιθίου παραδόξου καὶ ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα.

Ὡς τὴν προτεραίαν, ὅτε ὁ κόμης περὶ τὴν ἐπὶ κλησὶν του εἶπε γεγονυῖα τῇ φωνῇ: — Ἐξέλθε τοῦ τάφου σου, Ἀρμάνδε Βιλλεδιού! . . . ἔξελθε τοῦ τάφου σου καὶ βοήθησόν με! . . . ὁ ἡλίθος ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα.

Τὸ στήθος αὐτοῦ ἐξωγκώθη, ἀκτὶς νοημοσύνης ἐξήστραψεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του. Ἐτείνε τὰς τρεμοῦσας χεῖράς του καὶ, ὡς τὴν προτεραίαν, εἶπεν:

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

— Εἶναι ἀδύνατον. Αὐτὸς ἀπέθανε.

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

— Ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ κόμητος Δεβεζαί τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, διότι ἦτο ἐραστὴς τῆς κομητῆς Μαργαρίτας.

Μόλις ὁ ἀνακριτής ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους, ὁ γέρων ἀλήτης, ρήξας φοβερὰν κραυγὴν, ἐσφίγγεν ἰσχυρῶς δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν του, ὡσανεὶ αἰσθανόμενος ὅτι αἱ ἀναγεννώμεναι σκέψεις θὰ διερρήγνυνον τὸ κρανίον του.

— Θεέ μου! ἐψέλλισεν, ἡ νύξ τῆς 20 Σεπτεμβρίου . . . ἡ Μαργαρίτα . . . Θεέ μου! . . . Θεέ μου! . . . ἐξυπνῶ . . .

Ἐνθὺ δὲ ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους,

ἡ φωνή του, ἡ στάσις του, τὸ πρόσωπόν του μετεμορφούντο.

Ἦτο ἰσως παρὰ φρων, ἀλλ' ὅχι πλέον ἡλίθιος.

Πάντες οἱ εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην παριστάμενοι, ὁ εἰσαγγελεύς, ὁ ἀνακριτής, ὁ γραμματεὺς, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ χωροφύλακες, ἐκπλαγέντες, κατελήφθησαν ὑπὸ συγκινήσεως.

— Ἄν ὑποκρίνεται κωμῳδίαν, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀνακριτοῦ, εἶναι ἐξοχος ὑποκριτής.

— Θὰ ἴδωμεν, ἐπιθύρυσεν ὁ ἕτερος.

Ἐν τούτοις ὁ γέρων ἐφάνη καθησυχάσας. Ἐρριψε περίεργον βλέμμα περὶ αὐτὸν καὶ ἠρώτησεν :

— Ποῦ εἶμαι ; Ποῖος μὲ ἔφερεν ἐδῶ ; Διατί μοι ὁμιλοῦν περὶ τῆς κομῆσεως Μαργαρίτας καὶ τῆς νυκτὸς τῆς 20 Σεπτεμβρίου ; Ποῖοι εἰσθε καὶ τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ ;

— Θέλομεν νὰ μάθωμεν, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, διατί ἰσχυρίζεσθε ὅτι ὀνομάζεσθε Ἀρμάνδος Βιλλεδιού... καὶ ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐρωτήσωμεν.

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ γέρων, δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ ἀμφιβάλλετε, ὅταν ἐγὼ βεβαιώνω.

— Ἀλλὰ ποῖος εἰσθε διὰ νὰ βεβαιώνετε τοῦτο ;

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

Ὁ ἀνακριτής μειδιάσας εἶπεν :

— Περιστερφομέθα πάντοτε ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἐλαττωματικοῦ κύκλου. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιού ἀπέθανε.

— Καὶ ὅμως βλέπετε ὅτι ζῶ !

— Ἀπέθανε κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, πρὸ εἰκοσαετίας...

— Πρὸ εἰκοσαετίας ! ἀνέκραξεν ὁ γέρων πρὸ εἰκοσαετίας !... εἰσθε τρελλός, κύριε... Ἡ 20 Σεπτεμβρίου ἦτο χθές.

— Ἐχομεν τώρα 1840 καλέ μου ἄνθρωπε... ἂν δὲν τὸ εἰξεύρετε... σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἀνακριτής χλευαστικῶς.

Ἐκφρασις ἐκπλήξεως καὶ τρόμου ἐφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ γέροντος.

— 1840 !, εἶπεν, 1840 !

— Ἀκριβῶς.

— Εἴκοσι χρόνοι !... Θεέ μου τί ἔγιναν αὐτοὺς τοὺς εἴκοσι χρόνους ;... Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἠγάπων ; Ὁ υἱός μου Λουκιανὸς ζῇ ἀκόμη ;... ποῖος θὰ μοῦ τὸ εἰπῇ ;...

— Ὁ υἱός τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιού, ἀπήντησεν ὁ ἀνακριτής ὁ ὑποκόμης Λουκιανός, περὶ τοῦ ὁποίου ἐρωτᾶτε, ἐνυμφεύθη πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν τὴν μονογενῆ θυγατέρα τοῦ κόμητος Δεβεζαί.

Ὁ γέρων ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας, ψιθυρίζων ἐν ὑπερτάτῃ ἀπελπισίᾳ :

— Τὴν ἀδελφὴν του !...

Οἱ δύο λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος ἀντήλαξαν νέον βλέμμα, ὅπερ ὅμως δὲν ἐξέφραζε πλέον ἀπιστίαν, ἀλλ' ἀμφιβολίαν. Ἦρξαντο νὰ σκέπτωνται ὅτι τοιοῦτοι

ὑποκρίται οὐδ' εἰς Παρίσιους εὐρίσκονται, καὶ δὲν ἦτο πιθανόν ὅτι θὰ διέτρεχον τοὺς ἀγροὺς ρακένδυτοι, ὑποκρινόμενοι τοὺς ἡλιθίους, ἐν οἰκογενειακῇ ὁλως δράματι.

Καὶ ὅμως ὁ ἀνακριτής δὲν ὡμολόγησε τόσον ταχέως τὴν ἡττάν του, ἀλλ' εἶπε :

— Λοιπὸν ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἰσθε ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον πάντες ἀπὸ εἰκοσαετίας πιστεύουσι νεκρόν :

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω.

— Ἄς παραδεχθῶμεν ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθές. Τότε πρέπει νὰ ἐνθυμήσθε τὴν δολοφονίαν, τὴν ὁποίαν ἀπεπειράθη καθ' ὑμῶν ὁ κόμης Δεβεζαί τὴν 20 Σεπτεμβρίου 1820 κατὰ τὰς 2 τῆς πρωίας, ἐν τῇ στοᾷ τοῦ πύργου, ὅτε ἐξήρχεσθε τοῦ κοιτύνου τῆς κομῆσεως Μαργαρίτας.

— Περὶ ποίας δολοφονίας ὁμιλεῖτε ; ἠρώτησεν ὁ γέρων. Ὁ κύριος Δεβεζαί εἶναι εὐγενὴς καρδιά, ἀνίκανος νὰ διαπράξῃ ἄτιμον πρᾶξιν... Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ πλήξῃ ἐκ τῶν νώτων, νὰ μὲ φονεύσῃ, ὡς κλέπτην τῆς τιμῆς του... Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπραξε... διεσταύρωσε τὸ ξίφος του πρὸς τὸ ἰδικόν μου, ἐν ἐντίμῳ πάλιν... Ἄν ἔπεσα, τοῦτο συνέβη διότι ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος...

— Λοιπὸν ὑποστηρίζετε ὅτι ἐμονομαχῆσατε μετὰ τοῦ κόμητος Δεβεζαί ;

— Ναί.

— Ποῦ ;

— Ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὁ ὁποῖος φέρει εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ ἄλσους, πλησίον εἰς τὴν θηρευτικὴν σκιάδα.

— Ὅπου σᾶς εὗρομεν χθές ;

— Ἀγνοῶ ποῦ ἦμουν χθές.

— Ποῦ σᾶς ἐπλήγωσε τὸ ξίφος τοῦ κυρίου Δεβεζαί ;

— Εἰς τὸ μέτωπον.

— Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ οὐλή ;

— Παρατηρήσατε.

Καὶ ὁ γέρων ἔδειξε τὸ φαλακρόν του κρανίον εἰς τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Οὐλὴ στενὴ καὶ βαθεῖα, χρώματος ὑποκυάνου, ἐφαίνετο ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Βασελέ ἐξηκολούθησεν :

— Ὅτε ἐλάβετε τὴν πληγὴν ταύτην, ἐπέσετε ἀμέσως λιπόθυμος ;

— Ὅχι. Ἐλαβὰ τὸν καιρὸν ν' ἀποτείνω παρὰ κλησίν τινα εἰς τὸν κύριον Δεβεζαί.

— Ποῖαν ;

— Ν' ἀποστείλῃ εἰς τὸν υἱόν μου ἐν χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον εἶχον μετ' ἐμοῦ.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀπέθανε.

— Καὶ ἀφυπνίσθητε ἐκ τοῦ ληθάργου ἐπεινίου, ὁ ὁποῖος ὁμοιάζει πρὸς θάνατον ;

— Μόνον πρὸ ὀλίγου.

— Ὡστε ἀγνοεῖτε τί συνέβη ὑμῖν κατὰ τὸ διάστημα τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ;

— Ναί.

— Ἀγνοεῖτε ὅτι ὁ κύριος Δεβεζαί καὶ ὁ δασοφύλαξ αὐτοῦ Καλλιουὲ ἔφερον ὑμᾶς, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον νεκρόν, εἰς τὰ νεκρικά

ὑπόγεια τοῦ πύργου, ὅπου σᾶς ἐτοποθέτησαν ἐν τινι τάφῳ ἀνοικτῷ ;

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Καὶ πῶς ἐξήλθετε τῶν ὑπογείων ἐκεῖνων, ὅπου ἐκλεισθήτε ;

— Δὲν εἰξεύρω. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι οὐδὲν ἐνθυμοῦμαι.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ANTONY JULLY

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ

Ἰσπανικὴ παράδοσις

[Συνέχεια]

— Ἐχεις ποτὲ ἰδῇ, σενὸρε, τὸ δωμάτιον ταυρομάχου ; Οἱ τοῖχοι εἶναι σκεπασμένοι ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς «Λυδίας» παριστῶντα τοὺς διαφόρους ἀγῶνας παντοῦ ξίφη καὶ κέρατα φονευθέντων ταύρων· ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δὲ θὰ ἴδῃς τὰ βαδερίλλα κοκκινίζοντα ἀκόμη εἰς τὴν ἄκρην ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ταύρων· μαζὺ δὲ μὲ ὅλα αὐτὰ κρέμεται καὶ τὸ αἰώνιον κανδύλι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Ὡ, ἐὰν δὲν τὸ εἶδες αὐτὸ ἀκόμη, κύτταξε, πρὶν φύγῃς, νὰ τὸ ἴδῃς, ἀλλέως οὔτε τὸν χαρακτήρα τῆς Ἰσπανίας μας θὰ ἐννοήσῃς, οὔτε τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν σοῦ διηγούμαι.

Τοιοῦτον ἦτο καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ Γιοζέ, ὅστις ἐφιλοξένει τὴν κουαδρίλλα καὶ ὅστις ὡς οἰκοδεσπότης ὤφειλε πρῶτος νὰ χορεύσῃ μὲ τὴν ἀπέναντί του, ἥτις ἔτυχε νὰ εἶναι ἡ Λελία, ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἡέτρου.

Ἐφόρει αὕτη πλουσιωτάτην ἐνδυμασίαν τῆς Ἀνδαλουσίας, τῆς ὁποίας οἱ κροσσοὶ ἔφθανον σχεδὸν ἕως τὰ ποδάρια τῆς· τὸ εὐστροφον σῶμά της ἀκολουθοῦσε πιστῶς ὅλας τὰς κινήσεις τῶν ποδῶν της, ἐφάνερωσε τὰς θαυμασίους καμπύλας τοῦ σώματος της· οἱ δὲ γυμνοὶ καὶ ἀφρώδεις βραχίονές της ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα· τόσον ἐπιδεξίως καὶ μὲ ρυθμὸν ἐκτύπα τοὺς κονδυλωτοὺς δακτύλους της, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἦσαν βοημαὶ κρόταλα. Ἀ ! Ἀ ! Θεέ μου, τί ὠραία ἦτο ὁ Γιοζές τὴν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια, ὅταν περνοῦσε ἀπὸ σιμά του καὶ ἤκουε τὴν θερμὴν ἀναπνοὴν της.

Ἡμεῖς ἐκρατοῦμεν τὸν χρόνον κυτυποῦντες τὰς χεῖρας καὶ ἐνθουσιώδεις ἐφωνάζομεν : ὅλλε ! ὅλλε !

Οἱ χορευταὶ ἐξηκολούθουν νὰ πλησιάζουν καὶ νὰ ἀπομακρύνωνται· ὁ εἰς ἐξήτα τὸν ἄλλον καὶ πάλιν τὸν ἀπέφευγε· ὅταν τέλος ἡ φωνὴ τοῦ τραγωδιστοῦ ἤρχισε τὸν ἀραγώνιον ὕμνον καὶ ἐμετριάσθη ὁ χρόνος, τότε πλέον οἱ χορευταὶ ἐνηγκαλίσθησαν· ἡ λυμένη μαύρη κόμη τῆς Λελίας ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπον καὶ τὸν λαιμὸν τοῦ Γιοζέ· δὲν ἀπετέλουν παρὰ ἓν μόνον σῶμα· ἡσύχως πλέον ἐστρέφοντο μεθυσμένοι ἀπὸ τοὺς γοητευτικὸς ἤχους τοῦ φλαμένγκο ! Αἱ κνημαῖ των περιεπλέχθη-

1. Συνήθης ἀναφώνησις εἰς τὰς ταυρομαχίας.